

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T. H.**, zast. Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou, se sídlem Paprsková 10/1340, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 4/2016,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 4/2016 **se p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 5. 1. 2016 u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce ze dne 23. 6. 2015 proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. Si 662/2015, kterým bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti žalobce o informace ze dne 15. 5. 2015. Touto žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, se žalobce domáhal poskytnutí odpovědí na následující otázky:

1. Kdy byl Mgr. Štěpán Hnaníček jmenován soudcem, u kterých soudů, na jakých úsecích a po jakou dobu (od - do) postupně jako soudce působil,
2. Vykonával Mgr. Štěpán Hnaníček čekatelskou praxi, po jakou dobu (od - do) a u kterého soudu?
3. Jakého hrubého příjmu dosahuje Mgr. Štěpán Hnaníček jako soudce Městského soudu v Praze, a to za roky 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 a 2015, s uvedením všech příjmů vždy za každý kalendářní rok celkem, v případě roku 2015 za každý kalendářní měsíc?
4. V jakém roce je Mgr. Štěpán Hnaníček narozen a ve které obci má trvalé bydliště?

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh odůvodnil tím, že v řízení vystupoval jako dotázaný povinný subjekt ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Ve shodě s žalobcem proto dospěl k závěru, že ve věci je dán důvod podjatosti všech členů senátů, který o žalobě rozhoduje, jakož i dalších soudců správního úseku Městského soudu v Praze. S ohledem na tyto skutečnosti a na zásadu procesní ekonomie navrhl, aby Nejvyšší správní soud přikázal věc Krajskému soudu v Praze, jakožto soudu místně nejbližšímu žalobci i žalovanému.

Žalobce s návrhem na přikázání věci vyslovil souhlas a navrhl, aby věc byla přikázána k projednání Krajskému soudu v Praze.

S přikázáním věci Krajskému soudu v Praze vyslovil souhlas rovněž žalovaný.

Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným. Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje oprávnění Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána. V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, jenž má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného Městského soudu v Praze sestavit senát a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

Předsedkyně senátu Městského soudu v Praze, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, poukázala na důvody pro vyloučení všech soudců daného soudu, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci žaloba napadá nečinnost žalovaného v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze.

V těchto případech lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože Městský soud v Praze v řízení rozhodoval jako správní orgán prvního stupně, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou proto vyloučeni pro možnou podjatost. K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, přičemž na zaujatém právním názoru setrvává. Tento názor plyne z obecné právní zásady „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, který je soudem místně nejbližším účastníkům řízení o žalobě.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu